

SEBASTIÀ ALZAMORA

Tornar-se idiotes

Sembla una idea ben establerta que l'estiu sigui l'estació propícia per al relax, el *dolce far niente* i l'oci sense més complicacions. Això està molt bé, i tant de bo ens decidíssim a fer-ho extensiu a la resta de l'any, sempre que no confonguéssim, com succeeix cada vegada més, l'oci amb l'estupidesa. Tal com ho tenim plantejat sembla que, a l'estiu, siguin les nostres neurones les primeres a anar-se'n de vacances, i que disposam dels mesos de calor per lliurar-nos de ple a la pràctica de l'infantilisme, la falta de llums, la inconsistència i, en definitiva, la bajaneria pura i dura. S'ha instituït que sigui durant l'estiu que les cartelles de cinema s'omplin amb les estrenes amb menys guió i més cartó pedra, que les televisions emetin els programes més impresentables, que ens arribin masses de turistes que semblen representar formes de vida unicel·lulars (com les meduses) i que la gent es lliuri als entreteniments més ridículs, que a més acostumen a practicar-se en públic i donen lloc als espectacles penosos a què ens anam acostumant. Tot això, com si durant la resta de l'any ens haguéssim dedicat intensivament a la crítica de la raó pura i, en arribar la calor, els nostres cervells sobreescalfats necessitassin una desconnexió. Com si no haguéssim fet prou l'ase tot al llarg de la tardor, l'hivern i la primavera.

Com a període vacacional, l'estiu convoca, acumula i sedimenta la mateixa quantitat de sordidesa que les festes nadalenes, multiplicada, si voleu, per una sèrie de factors afegits. El tret diferencial de l'estiu, respecte al Nadal, consisteix principalment en el fet que és molt més llarg i fa molta més calor. En conseqüència, en un cas i en l'altre se'ns insta a tornar-nos idiotes de maneres distintes. Per Nadal som convidats a un recolliment de postal, a sentir-nos bons i solidaris amb aquells que passen privacions (mentre envaïm els centres comercials per fondre-hi el crèdit de la tarja), a expressar desitjos de

millorament, a cultivar expectatives de futur ridícoles mentre contemplem anuncis protagonitzats per nens i iaies que posen cara d'haver acabat de ser feliçment sodomitzats, i, sobretot, a emborratxar-nos: amb la família, amb els amics, amb els companys de feina (els sopars nadalens de companys de feina són un dels terrenys més fèrtils per a l'esperpent) i amb qui calgui. La veritat, tot sigui dit, és que el panorama és tan tètric que val més afrontar-lo borratxo.

“Mentre que Nadal és el moment establert per exhibir l'estupidesa de les nostres ànimes, a l'estiu ja ens està bé mostrar la que hem acumulat en els nostres cossos”

A l'estiu, en canvi, la cosa és encara més directament burra. Aquí ja no s'apel·la a la nostra sentimentalitat, ni que sigui des de la cursileria més refistolada, sinó directament a la nostra sensualitat, entesa en la seva forma més primària i desmanegada. Un servidor sempre ha estat partidari d'aquella sàvia màxima que ens increpa: folleu, folleu,

que el món s'acaba! Però una cosa són els instints i el plaer, i l'altra, del tot distinta, el voler fer passar la lletjor més exasperant com una exaltació dels sentits. Els referents o la imatgeria eròtica que manegen agències de publicitat i mitjans de comunicació, particularment a l'estiu, són a la libido el que el *fast food* és al paladar: una teringa de productes insubstancials i greixosos, que tendeixen a deseducar el gust i a voler igualar-nos pel nivell més baix. Tanmateix, els pollastres hormonats que desfilen pels programes televisius d'infàmia màxima s'acaben imposant com a models, i, aleshores, amb la canícula, se'ns omplen els carrers (sobretot a les ciutats: un diria que sobretot a Barcelona) d'aquests exemplars espantosos –guiris o indígenes, mascles o femelles, tant és– que circulen amb la seva expressió imbècil reflectida a la cara, mentre exhibeixen uns cossos horriblement deformats a gimnasos i centres d'estètica, decorats amb els tatuatges més fastigosos i vestits de forma indescriptible, suant i empastifant qualsevol espai públic amb una ferum gairebé sòlida. Últimament s'ha repetit prou, però a més és cert: aquests mesos, l'espectacle humà (?) que ofereixen les Rambles a qualsevol hora del dia és per sortir corrents.

De manera que, mentre que Nadal és el moment establert per exhibir l'estupidesa de les nostres ànimes, a l'estiu ja ens està bé mostrar la que hem acumulat en els nostres cossos. En un cas i en l'altre, al capdavant es tracta de tornar-se idiotes, i si pot ser d'emborratxar-se (a l'estiu es reproduïxen els sopars amb els companys de feina i tota la resta de gestos porcins del Nadal, però amb menys roba). D'altra banda, és possible que ben aviat acabem empalmant, amb perdó, una cosa amb l'altra: tant la temporada d'estiu com l'època nadalena són cada vegada més llargues; de fet, aquest estiu ja podem veure publicitat del sorteig de la loteria de Nadal (en ple juliol!). Tant se val. Al capdavant les preguntes són senzilles: qui són els interessats a tenir una societat de monstres borratxos i sobrealimentats que es passen l'estona simulant el sexe que no practiquen? I aquells que hi estan interessats, quin benefici en treuen?